

הטור השני

סְעָרָה עַל פְּנֵי סוּר־הַיּוֹם

בתמחון, בוצף, בישיבה-אל-
עקרבים.

ברגש מועקה עקשת ונוגשת.
קראתי וקמתי הלא נבאי קראו רבים
ביצד הוגן כבודו של צה"ל
בקליאת הקנסות.

ביצד סרצה העצבנות (לא תכילנה
אות הקטנים)

ואיך פסחו קריאות-הגנאי
על תאורו של התפוש.
ואיך נגזר מראש שקל המעשק
(בטרם נברקנו אם הנה או לא הנה).
הוא צלילה וסקר יקרניהו

צדקו דבריו של שר המשחון;
בכל מקרה בו נשק יגנב

הנה תפוש
וגם יהי תפוש -

על חמסם של מתחמד ושל חנף;

אך טובי (לתשובת לבס של המשנה
ושל חברי הסניף ומשאלת הסניף)

לא לתפוש עצמו כגון (אין הוא
שופט)

כי אם את צורתו ובצועו מנה;

ואם גם שבע בו יטיחו ויעידו
שמדבריו בוקעת בונה נסתרת

ותכלינם ששוי ולשם אקספורט
אותם מועיד הוא.

אמר פי חרף כל היקת העצרת
לרון בקסרוגו! כל עוד קולו

יחיד היא
וכל עוד אין אחר
עושה את זאת אחרת;

לא במקרים כאלה אין תכלין-הלני
הופך את הדברים עצמם

דברי הבאי;

כי על הסרשה עצמה ותמונתה
אם מסלפת היא ואם היא מהימנת

אין הצירים ואין השר ואין
המשאלת בכהנתה

יורעים, עד לקדיקה,
הרבה יותר ממני;

לא! לא יותר ממני, הרואת
בתקף-הקסבות

רשות וצרף ומצות-עשה
לדחות הצפה כל עגנו אחר

ולצטר, בעל מחטי-קפוד,
על אפן רייגנו במקרה הזה;

ולא כדי לתת את צה"ל לשמחה
ולא כדי לרדת לחיי אישים ולקררם,

כי אם כדי לומר שאין ההגנה-על-
הכבוד מוצא

בהיות מקרים כגיל
תורעים את ברורם!

ועוד לומר פי צה"ל, כבודי כבודו
ובדיאותו, דורש: חסרו וחסטו בי!

אם פגם בי, עליכם ללחם בו
מיסודו-

ברק לאתריו
ללחם בטוביו

נתן א.